

Алозавр – теніс

Алозавра Ненсі обожнювала теніс. Вона могла годинами вовтузитися з ракеткою, відбиваючи м'яч об скелю та мріяла про великий турнір. Але одна прикра травма хвоста зруйнувала всі її плани. Ненсі більше не могла стрибати, як раніше, а кожен різкий рух давався з болем.

Спершу динозавра просто сумувала і спостерігала, як грають інші. Здавалося, вона назавжди втратила іскру, що палала всередині. Та згодом вирішила: «Якщо вже сама не можу змагатися, буду тренувати інших.»

— Хто хоче стати чемпіоном? — вигукнула вона на галявині. Маленькі динозаврики озирнулись, здивувалися, а тоді один за одним підняли лапи.

Так почалася нова пригода Ненсі. Щоранку вони збиралися на галявині та разом тренувалися. Ненсі знову відчувала радість і причетність до того, що вона любить понад усе на світі.

Її учні часто хилили, плутались і часом м'яч залітав прямо у чоло старої Брахіозаври, що жила неподалік. Але Ненсі ніколи не сварила. Вона підбадьорювала, сміялася разом із учнями й раділа кожному маленькому успіху.

— Головне — не перемога, а те, що ви не здаєтесь, — повторювала вона.

Та якось маленький впертий динозаврик сказав Ненсі:

— Але я хочу перемагати!

У той момент Ненсі впізнала себе і відповіла:

— Тоді вам потрібна вода чемпіонів, щоб тренуватися краще, — і простягнула пляшечку Моршинської «Карпатозаври».

Минув час, і її команда стала відомою на весь доісторичний ліс. Кожна перемога її учнів була її особистою перемогою. Тож вона могла відчувати це знову, і знову.

Ненсі зрозуміла: часом мрія змінюється, але залишається такою ж дорогою. Бо справжня радість — не лише в тому, щоб грати, а й у тому, щоб запалити любов до гри в інших.

